

SORSUNK.

Nem mindig a gének munkája az, hogy az ember ostoba
A hozott készlet, nem egyedüli része az egésznek.
Ha a kényelem s a lustaság a gének ily hajlamával párosul,
Bizony minden esetben a hordozó marad alul.

Ellenszer az akarat, amely fáradhatatlanul kitart,
Mellőzve minden sallangot, mely a céltől visszatart.
Még a hajlam is hátrál, s az akaratnak kitér,
Ahol az ostobaság helyett a céltudatosság visszatér.

Még a farkasoknál is van érdem szerinti rend
Melyből az erő, a vállalás és a bátorság is kicseng.
S ki rangban magasabbnak érzi magát,
A vele járó kötelemeknek alá kell vetni magát.

Morális érdem csak teljesítéssel jár
Lehet zimankós tél vagy rekkenő nyár
Aki a feladatok elől kitér – kivonja magát,
Hibát követ el önmaga s társai ellen – nagy hibát.

A társadalmi lét a közös munkára épít,
Ahol mindenki megtalálja a maga részét.
Ha ez nem működik, fent vagy lennt van a hiba
Az ki ezt nem látja – nem más mint ostoba.

Most visszatérek versem elejére
Ahol a lustaságnak veszteség a bére.
Ezt csak tetézi a harács és csalás
Melyben ember – embert leminősít és megaláz.

Közösen kell arra törekedni
Hogy a nagy bűnökért és meg kelljen szenvedni
Ne toljuk balsorsunk ősi örökségre
Koncentráljunk inkább a ma élők körére.

2010 február 9.

A Krónikás.

